

11. ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Λ

ἔγνω δ' αὐτίκα κείνος, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι,
καί μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

“ Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
ἄ δεῖλ', ἧ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἠγηλάζεις,
ὄν περ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο.

Ζηνὸς μὲν παῖς ἦα Κρονίουος, αὐτὰρ οἴζυν
εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολὺ χείροني φωτὶ
δεδμήμην, ὃ δέ μοι χαλεποὺς ἐπετέλλετ' ἀέθλους.

καί ποτέ μ' ἐνθάδ' ἔπεμψε κύν' ἄξοντ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον
φράζετο τοῦδέ τί μοι χαλεπώτερον εἶναι ἄεθλον.

τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἠγαγον ἐξ Ἀΐδαο·
Ἑρμείας δέ μ' ἔπεμψεν ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη.”

ὣς εἰπὼν ὃ μὲν αὐτίς ἔβη δόμον Ἄϊδος εἴσω,
αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, εἴ τις ἔτ' ἔλθοι
ἀνδρῶν ἠρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο.

καί νύ κ' ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας, οὓς ἔθελόν περ·
Θησέα Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·

ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν
ἠχῆ θεσπεσίη· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἤρει,

μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
ἐξ Ἄϊδος πέμψειεν ἀγανὴ Περσεφόνηια.

αὐτίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κιῶν ἐκέλευον ἑταίρους
αὐτοῦς τ' ἀμβάλειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.

οἳ δ' αἶψ' εἴσβαινον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.

τὴν δὲ κατ' Ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο,
πρῶτα μὲν εἰρεσίη, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὔρος.